

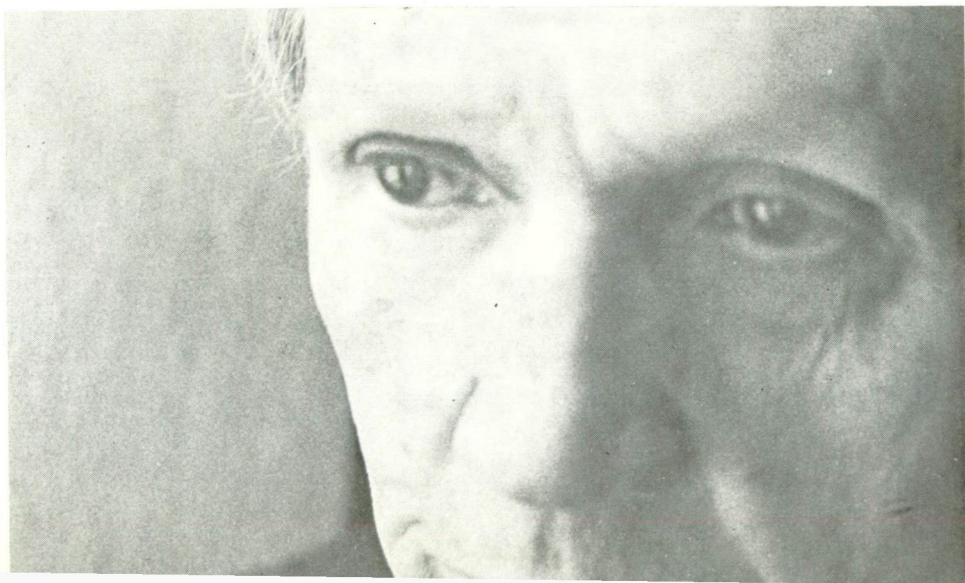
FÁBRY ZOLTÁN ARCA

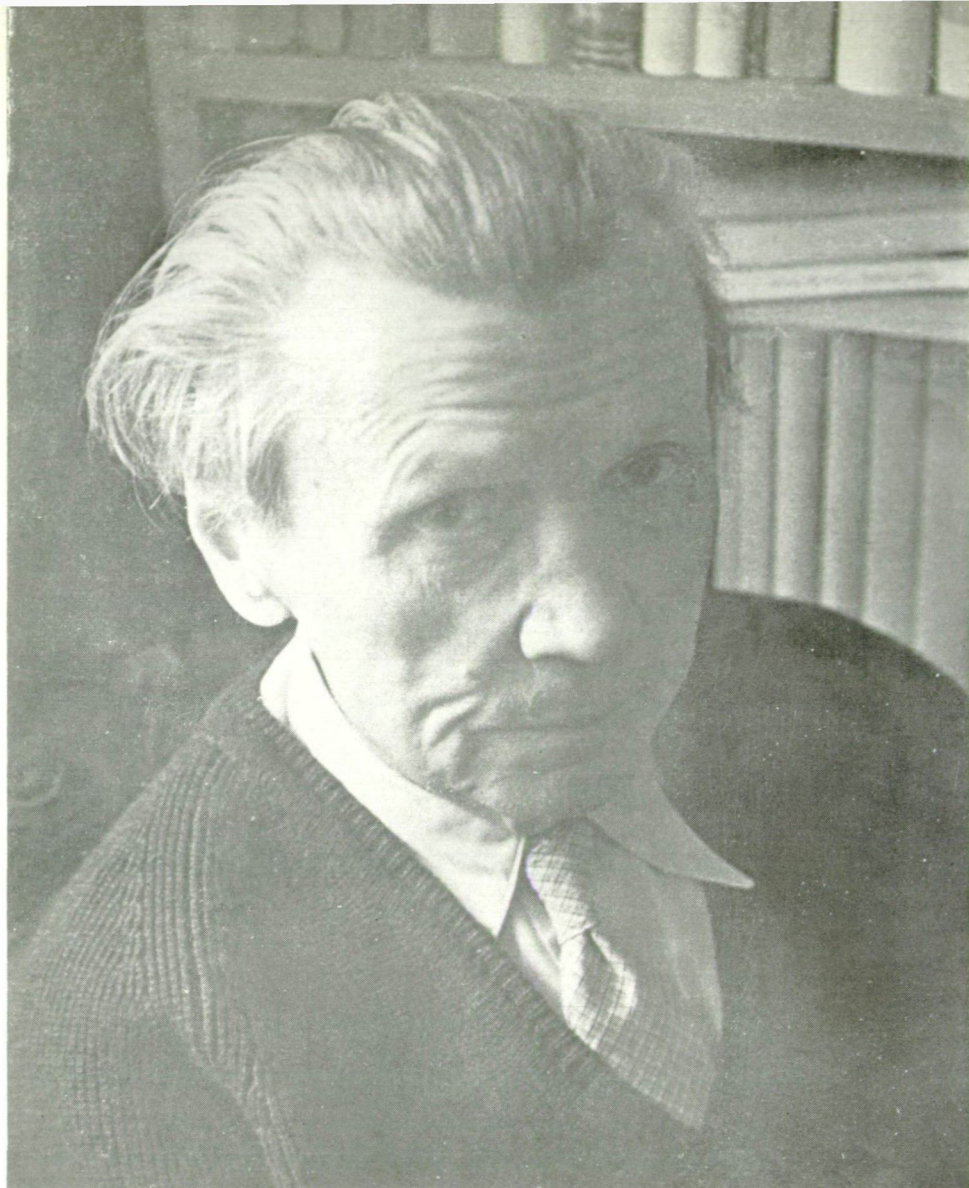
*„Írni arról kell, AMI NINCS!
Mert ami nincs, vallo, LEHETNE.
Erre tanít a BILINCS,
az AMI VAN muszáj szerelme.”*

(Utassy József)

Először a stószai képeket hívtam elő. Azokat, amelyeket a faluról, s amelyeket a hetvenkét éves FÁBRY ZOLTÁN RÓL csináltam. Ritkán izgultam így a képekért. Milyenek lesznek?! Hamarosan elkészültek.

Nézem őket. Nézem Fábry Zoltánt. Nézem a betegségén átfénylő szelíd mosolyú tisztaságát, az örök küzdelmeket befogadó tekintetét, s szemének fényességét, amiből annyi hit sugárzott, sugárzik.

Úgy kezdődött, hogy Kassára, fotókiállításra hívtak. Egy vágy vitt ki: elmenni Stószra. Pénzem — mint általában a diáknak — alig volt, de sikerült annyit kérnem, hogy az útiköltségre elegendő legyen. S karácsony előtt egy dedikált versekötettel s a fényképezőgéppel megérkeztem a faluba.

Az első szavak voltak csak nehezek. Röviden bemutatkoztam: Pesti egyetemista vagyok, s egy kedves ajándékot hoztam. Egy napokban megjelent kötetet, az *Elérhetetlen föld*-et. Kilenc fiatal költő antológiája. Ők küldik szeretettel, tisztelettel. S ahogy belenézett, és elolvasta az első címet, mindjárt megindult a társalgás. Hamarosan a gép is előkerült. Kevés fény mellett, vaku nélkül reménytelennek tűnt a munka. De végül is sikerült. Legalábbis azt hiszem.

Egy fél délutánt töltöttem Stószon. Nem sok idő. De elég ahhoz, hogy egy életre megszeresd. Hogy ne feledd, amit láttál és hallottál: Fábry Zoltánt és igazát. Ezt ne feledd! Mondd el másoknak is. Mindenkinek. Úgy, ahogy tudod. A magad módján. Egyszerűen, tisztán.

Figyelj, figyeld, s higgyél neki!

MÖSER ZOLTÁN